

Salkımsöğüt Dallarında Hüzün

– DilaEmralAYDIN · 28 Aralık 2009

Salkım söğüt barındırmadı dallarında
Soldu kabak çiçeği
Verebildiği yağmur çamurda
Açabildiği tek çiçeği üzerinde
Şimdi Karıncalar korunuyor güneşten

Umutları sönmüştü bahçenin en kıyısında
Ağlama seslerine koştı serçeler
Tohumlarını emanet ettiler söğüt altına
Medet umdular yeni yerinden
Olmadı...

Üvey evlat gözüyle bile bakmadı
Tutunduğu dallar
Oysa mevsim sonbahardı
Ve son bir hakkı vardı
Hazan da bir daha çiçek açamazdı

Umut başka bir bahara da yok artık
Toprağa verilen suyu
Vermedi gölgesinde serinletecek olan
Yumuşamadı yüreği
Soldu son açan sukabağı çiçeği

Serçeler...
Kabahat onlarda mı?
Salkım söğütte mi bencillik

Acaba
Acaba yerinden etmeseydiler
O kenar kıyıda
Devam eder miydi kabağın ömrü
Kim bilir?

Şimdi sabredip

Gözlerimizi toprağa dikeceğiz
Ya salkımsöğüdün yüreği yumuşayacak
Ya da serçelere düşecek yine iş

Ömrün kimin elinde kalacak
Su kabağı...
Kaderini kim yazacak toprağa
Ağlama
İnleme
Beklet sancılarını

Demediler mi sana
Her karanlık gece de
Parlayan bir yıldız vardır diye
Dayan!

Dayan ne kaldı ki şunun şurasında
Bir hazan
Bir kış ertesi
Ve...
Başlamayan ömrün vefa ederse
Bir de yaz arkasından...

Bekle
Bekle belki yürümeyi öğrenirsin
Ne serçelerin ellerine düşer
Ne salkımsöğüde bakarsın yalvaran gözlerle
Kaderini belki de
Kendin çizersin...

Esenlikle ve sevgiyle...Melekler öpsün yüreğinizden...
30.09.2009 14:20 PM

Dila Emral Aydın